

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 14436/17
Дана 17.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Биљане Стојановић и Драгане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. ..., ..., кога заступа пуномоћник адвокат Мирољуб Петровић из Београда, Љермонтова 6/141, против туженог Министарства за рад, запошљавања, борачка и социјална питања Београд, ради поништаја решења број 164-03-00232/2017-01 од 11.08.2017.године, са заинтересованим лицем Б.Б. из ..., ... бр. ..., у предмету инспекцијских мера, након одржане усмене јавне расправе дана 17.05.2019. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.05.2019.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба послодавца, тужиоца, изјављена преко пуномоћника адвоката Мирољуба Петровића из Београда, против решења инспектора рада Министарство за рад, запошљавања, борачка и социјална питања Републике Србије, Инспектората за рад, Одељење инспекције рада за Расински управни округ са седиштем у Крушевцу бр. 389-117-000032/2017-04 од 02.06.2017.године, којим је наложено послодавцу, тужиоцу, да Б.Б. из ..., достави решење о престанку радног односа, отказом уговора о раду у писаном облику. Рок за извршење решења је 8 дана од дана коначности решења. Послодавац је дужан да, најкасније у року од 15 дана од дана истека рока за отклањање утврђене повреде, обавести инспекцију рада о извршењу решења.

У тужби, поднетој овом суду дана 26.09.2017. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога и навео да другостепени орган није оценио наводе жалбе да је погрешно протумачио материјално право, што све оспорено решење чини незаконитим. Наиме, сврха жалбе у овом поступку, као и ове тужбе, није да раднику Б.Б. који је доживео повреду на раду

ускрати његова права која му по закону припадају, већ да се остваривање тих права изврши у складу са одредбама закона у складу са прописаним поступком, што овде није случај. Указује да је у првостепеном поступку дошло до повреде одредаба Закона о општем управном поступку, због чега је првостепено решење морало бити поништено. Наиме, запосленом Б.Б. је решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 04.11.2016.године утврђен потпуни губитак радне способности као последица повреде на раду и према наводима првостепеног органа ово решење постало је правноснажно у делу инвалидности дана 02.12.2016.године, а исто је достављено послодавцу 06.12.2016. године, дакле 4 дана пре достављања решења исто је оглашено правноснажним. С друге стране, послодавац је изјавио жалбу на наведено решење, указујући да су током тог управног поступка који се водио пред РФПИО, Филијале Крушевац повређена правила поступка и да је погрешно утврђено чињенично стање, јер је Б.Б. утврђен 100% губитак радне способности, иако он сматра да је губитак радне способности и насталих телесних оштећења у проценту од 50-60%. Даље, указује да је првостепени орган Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, закључком од 31.05.2017.године одбацио његову жалбу, као недопуштenu, јер тужилац нема статус странке у том поступку, иако му је достављеним решењем од 04.11.2016.године заправо то својство и признато. Сматра да у конкретном случају постоји повезаност и условљеност одлучивања у погледу радног односа, односно престанка истог и остваривања права из области пензијског и инвалидског осигурања Б.Б., а на основу донетих одлука-решења, која морају бити коначна и правноснажна, што овде није случај. Сматра да је у конкретном случају повређено начело двостепености у решавању, а како је овде реч о претходном правном питању у односу на овде нападнуто решење, првостепени орган је из тог разлога није могао да одлучи као што је одлучио све док се не реши питање по претходно поднетој жалби. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу као неосновану одбије.

Заинтересовано лице Б.Б. из ... није доставио суду одговор на тужбу.

У речи на расправи, пуномоћник тужиоца је остао у свему при наводима тужбе и навео да је оспорено решење донето без решавања претходног питања које је касније решено, али које не може утицати на законитост оспореног решења у моменту његовог доношења. Указује да је решење којим се дозвољава извршење решења инспектора рада, поништено и доставља решење туженог од 05.04.2018.године. Трошкове спора тражи према трошковнику који прилаже.

У речи на расправи, пуномоћник туженог органа изјавио је да остаје при разлозима из оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице Б.Б. из ..., изјавио је да је тужба у целости неоснована, јер је тужилац на основу члана 167. Закона о раду, морао заинтересованом лицу да независно од његове воље уручи решење о престанку радног односа и истиче да је везано за ту ситуацију, заинтересованом лицу нарушено здравље. Такође, наводи да је решење о прекиду радног односа добио у мају 2018.године, након чега је остварио право на инвалидску пензију.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству пуномоћника тужиоца адвоката Мирољуба Петровића из Београда, пуномоћника туженог органа В.В. и заинтересованог лица Б.Б., на којој су изведени докази увидом и читањем списка предмета достављених уз тужбу, као и на расправи и списка предмета достављених уз одговор на тужбу туженог органа, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из образложења оспореног решења и стања у списима предмета произлази да је по пријави заинтересованог лица, инспекција рада дана 29.05.2017.године извршила инспекцијски надзор код тужиоца, којом приликом је утврђено да је Б.Б. у радном односу код послодавца на пословима радник на контроли постројења, да је запосленом решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање број 182.1-1 00284/16 од 04.11.2016. године утврђен потпуни губитак радне способности, као последица повреде на раду, почев од 20.09.2016.године, да је наведено решење снабдевано клаузулом правноснажности (да је исто постало правноснажно дана 02.12.2016.године), да је ово правноснажно решење тужилац примио дана 06.12.2016.године и да је против истог изјавио жалбу, као и да је заинтересовано лице на дан инспекцијског надзора још увек у радном односу, односно да му тужилац није доставио решење о престанку радног односа отказом уговора о раду. По жалби тужиоца изјављеној против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 04.11.2016.године, одлучено је решењем од 31.05.2017.године, којим је жалба одбачена као недопуштена, јер је изјављена од неовлашћеног лица. На основу утврђеног чињеничног стања, а применом одредаба члана 176. тачка 1., члана 193. став 1., као и члана 269. став 1. и 3. Закона о раду, првостепени орган је одлучио као у диспозитиву првостепеног решења. Тужени орган је нашао да је правилно првостепени орган одлучио првостепеним решењем на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права, због чега је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 176. тачка 1. Закона о раду (“Службени гласник РС”, број 24/05...75/14), прописано је да запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца, ако је на начин прописан законом утврђено да је код запосленог дошло до губитка радне способности-даном достављања правноснажног решења о утврђивању губитка радне способности, а одредбом члана 193. став 1. истог закона, прописано је да се запосленом у писаном облику доставља решење о остваривању права, обавеза и одговорности, са образложењем и поуком о правном леку, осим у случају из члана 172. овог закона.

По оцени Управног суда, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 02.06.2017.године, налазећи да је првостепени орган у поступку инспекцијског надзора утврдио да је код запосленог Б.Б. дошло до потпуног губитка радне способности као последица повреде на раду, на основу решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање број 182.1.-1 00284/16 од 04.11.2016.године, правноснажног дана 02.12.2016.године и да је ово правноснажно решење уручено тужиоцу као послодавцу дана 06.12.2016.године, али да тужилац као послодавац није донео решење о престанку радног односа запосленом

Б.Б. у смислу члана 193. став 1. Закона о раду, због чега је првостепени орган правилно на основу члана 269. Закона о раду, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да исти нису основани, посебно наводе тужбе да је решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 04.11.2016.године погрешно означено правноснажним са 02.12.2016.године, с обзиром да је исто послодавац, овде тужиоцу уручено 06.12.2016.године, 4 дана након правноснажности и да је тужилац против истог изјавио жалбу. Ово са разлога што је послодавцу тужиоцу, решење којим је утврђен потпуни губитак радне способности заинтересованом лицу уручено управо због тога што је Законом о раду прописано да запосленом коме је утврђен губитак радне способности престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца даном достављања правноснажног решења о утврђивању губитка радне способности. Стога, с обзиром да је према стању у списима решење од 04.11.2016.године, постало правноснажно 02.12.2016.године у делу одлуке о инвалидности(према клаузули правноснажности на примерку решења), то је исто као правноснажно достављено тужиоцу, који није био странка у управном поступку утврђивања губитка радне способности заинтересованог лица, а ради поступања у смислу одредаба Закона о раду. Суд је имао у виду и да је, према изјави заинтересованог лица датој на усменој јавној расправи, тужилац у међувремену, поступио по налогу инспекције рада и да је истом престао радни однос у мају 2018. године.

Са наведених разлога, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14,87/18), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је захтев тужиоца, који није успео у спору, за накнаду трошкова управног спора, одбио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 17.05.2019. године, I-1 У 14436/17

Записничар
Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа-судија
Снежана Алексић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ